

Mới hai giờ chiều, chiếc xe đỏ liên tỉnh đã đỗ Châu xuống phố huyện. Từ phố huyện về tới nhà anh, đi xe lười chỉ chừng mười lăm phút. Nhưng anh quyết định chưa về nhà vào lúc này. Lòng anh đang nặng trĩu. Gương mặt u ám hốc hác, anh không muốn vợ và các con anh thấy trong cảnh ngộ này. Anh ghé vào quán uống ly nước mía.

Mọi lần, mỗi khi về tới phố huyện lòng anh như nhảy múa, bước chân anh cứ ước có đôi cánh của chim để bay thẳng về nhà. Và tất nhiên chẳng tày, tâu gì nhưng phút đầu tiên gặp vợ, nhất định bằng mọi cách anh phải ôm chặt cứng lấy chị. Nếu lúc đó nhà đang có người lạ, hay lũ trẻ nhỏ thấy anh về đang mừng quỳnh lên, thì anh sẽ khe khẽ ra hiệu cho vợ đi theo mình vào buồng, anh khép vội cửa lại, và trao cho chị chút những cái hôn đến ngọt ngào. Nhưng lần này, không hiểu sao, anh bỗng sợ hãi phút giây gặp chị. Anh sẽ nói gì với chị, để những giọt nước mắt mừng vui của chị không biến thành những giọt nước mắt tức tưởi, đau đớn. Không phải anh về phép, hay công tác nhân tiện ghé thăm nhà, mà anh bỏ nhiệm sở. Điều này đối với vợ anh to lớn lắm.

Trâm ơi, liệu em có tha thứ cho anh? Anh đột ngột gọi tên vợ, thém nghe một tiếng trả lời, nhưng chuyện đó đã chẳng xảy ra. Anh cứ ngồi vùi ly nước mía và nhìn nặng nề tít dần. Một cháu gái, dẫn theo người cha mà vói cây đàn trong tay, đang đón ca cho con gái bản về rổ. Chán đi qua mặt anh, một mồi

mọc kinh cầu. Anh lúc đầu. Nếu là lúc khác, chắc anh đã mua vài tấm vải, nhưng lúc này, bụng dạ anh chẳng nghĩ tới sự may rủi, bởi anh cảm mình đang xui quá chừng. Hai cha con người bán vải đi đã xa mà tiếng đồn còn vọng ai, không gian đầy âm hưởng bi ai. Gương mặt anh chứng như lạ lùng lắm. Bà bán nước mĩa mấy lần đưa cặp mắt nhìn anh, cái nhìn ái ngại và muốn chia xẻ. Nhưng bà không dám lên tiếng hỏi anh, còn anh, cũng không muốn dãi bày tâm trạng của mình. Anh cứ ngồi lặng với tất cả suy nghĩ, tính toán.

Mãi đến khi con nằng tắt hẳn, rồi chập choạng tối, anh mới quyết định đi bộ và nhà.

May quá, xấp nhỏ đi coi phim ngoài bãi. Nhà chỉ có con vàng và chị. Chị đang ngồi khâu áo cho thằng út. Con vàng lên tiếng trước, rồi tới chị, chị quynh quang bỏ rớt chiếc áo nơi tay, hai mắt mở lớn, reo lên: Minh! Tất cả mây mù trong lòng anh tan cả, anh lại cảm thấy bừng dậy niềm hoan hỉ, sung sướng như những lần về thăm nhà trước đây, anh mở rộng vòng tay ôm choàng lấy vợ. Chỉ khác là lần này anh không ghi chặt chị, ôm hôn lên khắp mặt, khắp cổ chị, anh chỉ ôm chị lặng yên, duỗi con mắt cay cay. Còn chị mừng quá, mở mồm nói, thao thao với anh đủ mọi điều. Anh như uống từng lời của chị.

— Cả ngày hôm qua, trên cây măng cầu, con chim khách cứ kêu hoài. Em cũng máy mắt. Thế rồi cả đêm trằn trọc không ngủ được. Gần sáng, vừa chớp mắt lại nằm mơ thấy anh... Em không tin là anh về, vì lá thư mới rồi, anh nói là công việc nhiều lắm phải tới tết anh mới về thăm má con em được.

Anh khẽ đáp lời chị, lạc cả giọng:

— Nhớ em và các con quá.

— Thiệt không? — Chị xoay người anh lại, bất chợt nhìn thấy hai con mắt đỏ hoe của anh, chị tính hỏi anh điều gì, nhưng lại thôi. — Bây giờ anh ngồi nghe, em đi nấu cho anh một nồi nước anh tắm, rồi em làm gà cho anh ăn.

Chị không đợi anh trả lời, tháo chiếc ba lô trên vai anh, đặt xuống đầu giường, rồi te te chạy vào bếp. Anh ngồi xuống giường, cạnh chiếc ba lô, còn chị, nới từ trong bếp vọng ra.

— Cũng may anh về kịp, gà nhà mình dịch bệnh chết gần hết, còn mấy con, chắc cũng không qua được, để em và các con bồi dưỡng cho anh. Tội nghiệp, đi quanh năm có khi nào được ăn miếng ngon lành đâu.

Anh lặng nghe tiếng chị mà hình dung ra chị. Nói là hình dung bởi anh chưa dám xấp vào chị như những lần về nghỉ phép trước đây anh vẫn làm. Chị sẽ phát hiện thấy ngay những khác thường của anh. Tất nhiên, từ từ mọi chuyện rồi chị cũng sẽ biết, nhưng kéo dài phút nào hay phút đó. Tội nghiệp, anh dùng lại chữ chị dùng khi nói về anh. Chị mới thật tội nghiệp, bởi chị lam lũ quanh năm nuôi các con và chờ đợi chồng. Anh đi làm nhà nước, cả năm có gửi về cho chị được đồng cắc nào đâu, tiền lương, anh chỉ đủ lo cho mình. Mỗi cuối năm, được tiền thưởng hay một khoảng làm thêm nào đó, anh dành dụm mua tặng chị và các con mỗi người miếng vải. Chỉ có vậy thôi, nhưng chị cho như thế là anh đã chăm lo cho má con chị quá nhiều. Lần này anh về, chẳng có quà cho chị, còn xấp nhỏ được vài bịch kẹo anh mua ngoài phố huyện.

— Anh sửa soạn quần áo đi, rồi vô tắm, nước sắp

sôi rồi. Cạo bộ râu nữa đi, già thấy mờ. Đi đây, đi đó, còn gặp cô này cô kia mà cái tính cứ tênh toàng...

Anh vẫn ngồi lặng, hý hoáy với mấy bộ đồ, hết mở ra lại xếp vào chiếc ba lô con cóc. Anh đã với chiếc ba lô này đi theo cách mạng, mỗi lần về với chị, cũng vẫn chiếc ba lô. Với chị điều đó có gì lạ đâu. Già tài của người đi làm cách mạng phải vậy.

— Nào anh...

Chị ngoái cổ ra gột. Anh giật thót người, đứng dậy, một cái vươn vai, rồi anh cầm bộ đồ lót vào chỗ chị.

Chị pha cho anh một chậu nước nóng. Cái chậu, mẹ hồi chị sinh thằng út, anh đã khệ nệ mua tận Sài Gòn đem về. Anh bảo chậu to vậy con nó tắm mới sướng. Anh ngồi trước chậu nước bốc hơi nghi ngút. Rõ ràng lúc này thế giới thu hẹp lại chỉ bằng cái nhà tắm. Anh kéo tay chị lại gần mình và bằng một giọng nũng nịu:

— Gọi đầu cho anh đi.

— Nào, cúi xuống.

Chị vọc gạo nước vào chậu, dội nước từ từ xuống đầu anh. Bánh xà bông thơm vừa mới lột giấy, chị cầm nhẹ trong tay xoa chạm rãi lên tóc anh. Hai bàn tay anh vô kỷ luật, đang sưng nước bỗng lần tìm lưng chị. Anh, nhột em. Câu nói và cái vắn người của chị chỉ làm anh thích thú. Chị vừa muốn cầm cấn anh, vừa như cho phép anh, chị bật cười rúc rích. Hai bàn tay anh vuốt ngon man tằm lưng rộng và mịn màng của chị. Anh cố ý chà mạnh những chỗ chai tay thô ráp lên da thịt chị. Rồi anh lần tìm ngực chị. Anh, ướt hết em đây giờ. Lời nói lúc này vô nghĩa khi tay anh đang thay ngôn ngữ nói với chị nỗi khắc khoải của

thương nhớ vợ chồng. Cũng may là tóc anh lúc này đang xù bông những bọt xà phòng, nếu không, chính anh đã làm những rạo rức của chị phải im lặng bằng chính hai lần một chắc nịch của mình.

Có tiếng máy đưa trẻ cười nói từ ngoài vọng vào. Chị vội vã dội nước lên đầu anh, rồi lau vội đôi tay mình vào chiếc khăn mặt mỏng trên giấy.

— Các con đã về rồi đó.

Anh ếp mặt trong làn nước nóng. Sự đòi hỏi đàn ông trong người anh lắng xuống. Anh tắm vội rất nhanh, vì các con anh đã chỉ chơi gọi nhau ngoài nhà, và chắc chắn là chúng đang chờ anh ra chia kẹo cho chúng.

Anh bông cả ba đứa con trên đôi tay mạnh mẽ của mình. Tay anh vuốt hoai mái tóc của các con, và miệng anh hôn má thằng út hoai không chán. Trăm từ trong bấp bưng mồm com ra. Chị dục các con đi ngủ để mai còn dậy sớm đi học. Nếu là những lần trước, anh đã ngăn vợ và cho phép các con ngồi chơi khuya một chút với mình. Nhưng lần này, không hiểu vì sao chính anh cũng muốn chúng đi ngủ sớm.

Chị sôi com và dục anh ăn. Chị lại nhắc tới mấy con gà chết dịch, và gấp tới tất những miếng thịt gà vàng ươm vào chén của anh.

— Kia... anh không ăn đâu, ai đương mặt nên nhặt miếng, phải không?

Anh vội vã lùa com vào miệng. Anh cố gây cho chị cảm tưởng anh đang ăn rất ngon miệng, mặc dù miệng anh đắng nghét. Com gạo mới, thịt gà luộc, lá chanh, chấm muối tiêu, món ăn anh thích nhất, vậy mà...

— Anh phải ráng ăn thật nhiều, lần này nom anh ốm và đen đi nhiều đó.

— Nhớ em nện òm.

— Anh có chuyện gì buồn phải không ?

— Đâu có.

— Đừng giấu em.

Anh biết là đôi mắt của mình không giấu nổi vợ, nhưng anh chưa đủ can đảm để kể cho chị nghe tất cả.

— Chẳng có chuyện gì em à. Bỗng nhiên anh cảm thấy nhớ em và các con vô cùng và thế là anh quyết định phải trở về...

Chị tựa đầu vào vai anh. Dù anh có nhớ chị bao nhiêu đi nữa, cũng không thể bằng chị nhớ anh. Mỗi sáng trở dậy, mỗi tối đi ngủ, mỗi khi ngồi khâu và quần áo và dạy các con học, mỗi khi ngồi đọc thư anh... Có thể nói là không một khoảng khắc nào chị không nhớ tới anh. Chị thủ thỉ :

— Cứ tưởng tôi kết vợ chồng mới gặp nhau. Kìa sao anh cứ ngồi nhìn em hoài vậy ?

Anh kéo chị vào lòng :

— Chỉ nhìn em thôi cũng đủ no.

— Anh đi đây, đi đó, bao nhiêu con gái đẹp.

— Bậy nào. Trên đời này anh chỉ yêu có mình em. Em có bằng lòng cho anh ở nhà luôn với em không ?

Chị gật đầu.

— Anh sẽ đuổi gà cho em.

— Khỏi cần anh đuổi gà, khỏi cần anh nuôi heo, khỏi cần anh làm vườn, anh cứ ngủ cho khỏe, cứ ăn cho lại sức, và cứ là ông hoàng của em...

Anh không muốn giảng giải cho sáu thêm câu chuyện. Bởi chị chưa thể hiểu là anh đã bỏ nhiệm sở

trở về nhà đuổi gà cho chị. Điều đó, chị sẽ tiếp nhận như thế nào ? Chị sẽ choáng váng, chị không cho phép, bởi, dù anh đi làm chẳng nuôi được các con, nhưng với chị và các con, anh vẫn là niềm tự hào to lớn lắm.

Chị với anh cùng làng. Anh hơn chị năm tuổi. Ngày anh thoát ly gia đình đi làm, chị vẫn còn đi học. Thế rồi bằng đi dăm năm, lần anh trở về thăm gia đình đầu tiên, chị đã là cô giáo cấp hai, là cô giáo chủ nhiệm lớp thằng em trai anh học. Và do một tình cờ, đúng là tình cờ, hai người gặp nhau, cũng vì thằng em anh học giỏi, được cử đi thi trên huyện. Chị tới, với danh nghĩa cô giáo, lo cho nó sách vở, quà bánh đi thi. Thế rồi cả hai cùng đưa nó đi luôn. Dọc đường họ nói với nhau đủ mọi chuyện. Anh mê chị không phải vì cái sắc đậm đà, chị thực tình không đẹp, nhưng vóc người như chị, anh thích, khuôn mặt tròn, hơi thô xương, nước da đen, và hai cánh tay khi xắn lên nó tròn lẳn và ngồn ngộn sức sống. Đã từ lâu anh ao ước một thân thể khỏe mạnh như thế. Thêm vào đó, nói thêm vào, bởi tình yêu nào chẳng bắt nguồn từ những rung động vượt ra ngoài phạm trù sắc đẹp, chị nói chuyện rất có duyên, câu chuyện nào chị nói ra cũng làm anh lâng lâng xúc động, và tâm hồn anh trở nên hưng phấn, mới mẻ lạ lùng. Anh tin là những người như thế có bản lĩnh có nghị lực. Anh tấn công chị. Chị cũng chẳng phải hạng người thụ động đón nhận tình yêu, mà chủ động mở cửa lòng mình. Về sau này, chị vẫn cao hứng kể lại với anh, là anh rất tồi, chị đã sẵn sàng yêu, vậy mà phải tới ba tháng sau anh mới run run viết trọng thư cầu hỏi : Em có yêu anh không ? Theo chị, chẳng nên hỏi người con gái như vậy, bởi người ta sẽ chẳng trả lời. Cứ xem cặp mắt nhìn, cứ nghe làn hơi thở thì biết người

con gái đó có yêu mình hay là không. Mắt không thể nói dối và hơi thở không thể đánh lừa.

Suốt đêm hôm đó, nằm bên nhau, không ai ngủ được, vì nỗi hai thân thể rạo rức bao nhiêu ngày tháng chờ đợi nhau, tưởng nhớ về nhau. Họ yêu nhau. Họ đã nói cho nhau nghe bao nhiêu chuyện, nhưng câu chuyện quan trọng của anh, anh vẫn chưa nói được với chị, và chị, cũng đã linh cảm thấy điều đó, nhưng chưa dám hỏi chồng.

Phải tới chiều hôm sau, chị mới biết tất cả nguyên nhân vì sao chồng chị lại về thăm nhà đột ngột. Người khách lạ giới thiệu với chị tên là Như, cũng cơ quan với chồng chị, tới kiểm ảnh. Hai người ngồi ngoài vườn nói chuyện. Chị ngồi sau lếp vừa làm gà, vừa nghe gần như trọn vẹn câu chuyện của họ.

Châu : Năm Lê phải cậu tới đây phải không ?

Như : Cậu bỏ đi một cách đột ngột quá. Chẳng lẽ chuyện xung đột giữa cậu với Tấn lại nặng nề đến thế?

Châu : Về chuyện đó mình có thể nói vấn đề với cậu thế này : Mình không thể tiếp tục làm việc khi người ta không còn tin mình. Và mình cũng không cho phép bản thân phải cúi đầu quy phục những thằng ngu.

Như : Mình muốn cậu giải thích rõ hơn.

Châu : Họ đang giao công tác cho mình, vậy mà bỗng nhiên có người khác, cao hơn mình vài bậc lương, họ liền cảm thấy trình độ mình non kém. Còn thằng cha hơn mình vài bậc lương mình chẳng cảm thấy chả có gì giỏi dang hơn mình ngoài mô lý thuyết rỗng tuếch. Còn do khả năng và những đóng góp chỉ bằng vài bậc lương thì tốt hơn hết là về nhà nuôi gà cho vợ còn hơn.

Như : Mình nói thật nhé, trước khi đến đây, mình nghĩ về cậu khác, bây giờ được nghe những ý kiến của cậu, mình cảm thấy cậu tâm thường.

Châu : Đúng, mình tâm thường.

Như : Mình cứ tưởng tính cách của cậu vừa mạnh vừa lạ, nhưng chung quy cũng chỉ vì thiếu mặc chức vụ và năm ba đồng lương.

Châu : Mình tồi như vậy đó.

Như : Anh Năm Lê và anh Tư Lịch đánh giá cậu khác.

Châu : Khác sao ?

Như : Với chiếc ba lô con cóc trên lưng cậu dám cống hiến cả cuộc đời cho sự nghiệp, những ngày tháng này là sự nghiệp đầu tiên cho Tổ quốc. Mình hiểu là mình nói ra điều này với cậu là thừa, vì cậu cũng đã biết, cũng đã nghe nhiều người nói rồi. Chúng ta không phải những người chỉ sống bằng khí trời và uống nước lã. Nhưng chúng ta cũng không phải hạng người thiếu bơ sữa sẽ từ bỏ cách mạng. Cậu đừng xử sự một cách nông nổi, trẻ con. Hãy nghỉ ngơi ít ngày rồi thu xếp trở lại xí nghiệp.

Châu : Cậu ra lệnh cho mình hả ?

Như : Đúng.

Châu : Nhân danh cái gì ?

Như : Tính bạn với nhau được không. Cậu còn cần một nhân danh gì cao hơn nữa không? Nếu cậu cần chức vụ và đồng tiền thì cậu không cần trở lại cơ quan nữa, ở đó không có danh vọng và tiền tài đâu.

Châu : Sao cậu nói gì ?

Như : Cả hai đứa mình đều đã một lần viết đơn

tư nguyện vào Đảng, chúng ta đã không ghi bốn chữ danh vọng và tiền tài trong lá đơn đó...

Trầm không còn đủ bình tĩnh để nghe tiếp câu chuyện của họ, hai dòng nước mắt trào ra và lăn xuống má, nằng hời hời. Chị bậm môi cho tiếng khóc khỏi bật ra tiếng. Nước mắt nhem vào đầu lược, mầu đỏ. Chị không chờ đợi một sự thật phũ phàng như thế này. Thì ra ảnh bỏ nhiệm sở. Anh là một đảng viên, một người cách mạng mà hành động như thế được sao.

Hồi còn son gioi, là một giáo viên, chị có ý định phấn đấu trở thành đảng viên. Nếu trở thành đảng viên, thì chị sẽ khoan lập gia đình. Đó là ý nghĩ chôn thành của chị. Nhưng rồi chị yêu anh và lấy anh, ý nghĩ phấn đấu trở thành đảng viên của chị không còn nữa. Chị vẫn là một giáo viên dạy giỏi, đông nghiệp, là con xóm giếng vẫn thương quý chị, nhưng không hiểu sao chị vẫn thấy mình không thể là đảng viên được. Bởi ý nghĩ của chị về một người cộng sản thật cao đẹp, thật hừng sáng, đó là con người quên bản thân mình, tự nguyện hy sinh cho sự nghiệp chung. Chị không thể là con người như thế, bởi lúc nào chị cũng bàn rôn chuyện chồng con, chuyện mảnh vườn. Chị hiểu rằng chị làm tất cả những điều đó để chồng chị yên tâm cống hiến cho cách mạng. Cũng vì lẽ đó, khi người bí thư chi bộ giới thiệu chị đi học lớp bồi dưỡng đảng, chị đã từ chối. Vào đảng không phải để mưu cầu một cái gì cho mình, vào đảng cũng không phải để chia phần lợi lộc cho con cái, vào đảng cũng không phải để cuốn mình vào guồng máy đấu đá tiền thân. Chị không muốn vậy, bởi chị muốn là một người vợ, người mẹ bình thường. Chị không gila đối với mình và với mọi người khi nói hạnh phúc ra rằng hạnh phúc

của đời chị là chồng và các con. Ý niệm về gia đình của chị nặng nề như thế thì chị vào đảng sao được. Chị vào Đảng chỉ làm cho đảng yếu hơn, vì có thêm một con người chỉ lo tính đến cá nhân. Chị vào đảng, chỉ làm cho đảng mất uy tín vì chị sẽ chẳng đóng góp được gì cho ích lợi chung, trong khi đó với danh hiệu đảng viên, chị sẽ được hưởng một số lợi quyền. Mọi người nhìn đảng qua chị, sẽ giảm thiểu những gì đẹp đẽ, hình thiêng khi nghĩ về Đảng. Người bí thư chi bộ nhất quyết cho rằng những suy nghĩ của chị là sai lầm. Chị đành nhận chịu sự sai lầm ấy và chẳng hề có ý định sửa sai.

Chị lau vội nước mắt vào vạt áo, khi nghe câu chào của Như từ ngoài sân vọng vào. Anh ấy từ giữ vợ chồng chị, không nản lòng thêm, vì hình như công việc đang hồi thúc ảnh. Hai vợ chồng chia tay ảnh tận cổng, hai người đàn ông bắt tay nhau, rồi ôm nhau rất chặt. Chị hiểu là họ đang cố kìm nén những xúc động tình bạn.

Chị trở lại bếp tiếp tục làm nốt con gà đang vật lòng đồ đang. Anh đi sau chị, im lặng, rồi ngồi xuống bên chị, dành con gà chị đang cầm trên tay. Chị khẽ ngã đầu vào vai anh.

— Em đã nghe hết chuyện của các anh rồi, năng nhè đến thế sao anh?

Anh đáp lại lí nhí:

— Chẳng có chuyện gì đâu em.

Chị lúc đầu:

— Đảng giấu em. — Rồi chị thả thả, — Từ ngày hai đứa lấy nhau tới giờ, chẳng có chuyện gì mình giấu em. Là lấy mình bởi vì em yêu mình, yêu tất cả những việc làm của mình. Với đồng lương của một cô

giáo, với miếng vườn, em và các con đủ sống đề anh yên lòng công tác. Em chỉ mong sao anh mạnh giỏi công việc tốt đẹp, ngoài ra, em chẳng đòi hỏi điều gì, em chẳng cần anh là ông nọ, ông kia. Em cũng không bắt anh mỗi tháng phải gửi tiền về nuôi má con em... Mà thôi, anh nghỉ phép ít ngày rồi lại trở về cơ quan phải không anh? — Chị lắng một lúc lâu để cảm xúc của mình lắng dần thành tiếng khóc, — Anh những nhẽo với em thế nào, em cũng chiều được, nhưng cơ quan, đó lại là môi trường khác, có đúng vậy không anh?

Châu vẫn miết ngón tay vào những chiếc lông tơ trên lưng con gà chưa nhỏ sạch.

— Em không muốn anh ở nhà chờ gì?

Chị thoáng cười, nụ cười tâm trạng:

— Anh biết không, bao nhiêu đêm em nhớ anh, khi các con còn nhỏ em ôm chúng trong lòng và nghĩ về anh, giờ các con đã lớn rồi, chiếc gối ôm là bạn tâm tình... Em đã khóc ướt cả gối.

— Vậy tại sao anh về sống với em, em lại không mừng?

— Từ nay trở đi sẽ không khi nào em chịu sống xa anh nữa đâu.

Châu bỏ con gà xuống chậu, ngược mắt nhìn vợ:

— Có nghĩa là em bằng lòng cho anh ở nhà với em?

— Công việc dưới đó nhiều lắm phải không anh?

— Nhiều, nhưng anh nhớ em...

— Anh dành cho má con em một tuần phép, rồi sau đó anh trở lại cơ quan, và em, em sẽ thu xếp công việc cùng tới đó với anh.

— Em nói sao ?

— Trước đây anh đã nhiều lần nói em đi với anh, em chưa quyết định được, bởi các con còn nhỏ, hồi thời quen cuộc sống ổn định của quê hương như chân em, nhưng bây giờ, nếu anh thấy cần phải có em bên cạnh thì nhất định em sẽ tới...

Anh ôm choàng lấy vai chị kêu lên mừng rỡ :

— Trăm...

Phải vậy thôi, chị nghĩ, dù sao anh cũng là một đảng viên, danh hiệu đó anh không được phép bôi nhọ. Em cần tiếp sức, tiếp tay cho anh như thế nào, em cũng xin cố gắng. Điều quan trọng là anh của em, chồng của em phải đứng vững.

Ý nghĩ của chị nghẽn lại, bởi chị thấy anh cứ gọi tên chị hoài, chị muốn thưa hay nói một câu gì đó, nhưng không thể bởi tình cảm bỗng bột của anh đã khép kín bờ môi chị.